

Čas:

NÁŠ NEÚPROSNÝ MILENEC

Čas je podivná věc, kterou nevidíme, neslyšíme, a přesto nás denně fackuje. Představte si ji jako milence, který nás neustále tahá za rukáv, ale nikdy si s námi nesedne na kafe. Stále spěchá, stále mizí. A my za ním pobíháme, jako by měl v kapsách něco, co potřebujeme. Možná klíče od našeho smyslu života.

Ale kdo je tu vlastně šílenec? My nebo on? Čas se nemění. My ano. Naše tvář se hroutí jako domky z karet, kůže se ztrácí a začínáme vypadat jako pomačkaný obal od svačiny. Čas? Ten je pořád stejný – drsný, neodvratný a bezohledný. Je jako nihilistický básník v černém roláku, který každou naši vrásku oslavuje jako svůj úspěch.

Filozofové o čase hovoří s vážností, která hraničí s hysterií. Aristoteles tvrdil, že čas je měření pohybu. Kant si ho představil jako nutnou podmínku naší zkušenosti. Ale ruku na srdce – má někdo z nich stopky? Čas je totiž mnohem zákeřnější než definice definice. Někdy plyne rychle, jako když si objednáte kávu a na pultě už čeká vychlazená. Jindy se vleče jako pondělí ráno po prohýřené neděli.

Naší největší tragédií je, že času pořádně nerozumíme, ale přesto jsme jeho otroky. Prodáváme mu naše dny za

pochybné výhody – peníze, slávu nebo prostý pocit, že jsme něco stihli. Přitom je to všechno jeden velký podvod. Čas si bere, co chce, a nic nevrací. Když máte pocit, že jste si něco ušetřili, dosáhli, že jste si šetřili akorát víc času na další práci.

A co smrt? Ach, ta velká oslava času. Moment, kdy si uvědomíme, že jsme hráli na poli, které nám nikdy nepatřilo. Přemýšleli jste někdy nad tím, proč říkáme, že „ztrácíme čas“? Možná je to proto, že je to jediné, co kdy opravdu máme.

Avšak nebuďme pesimisté. Když se na to podíváme z jiného úhlu, čas je i náš největší dar. Dává nám hudbu, lásku a šanci se napravit, i když jen na chvíli. Je jako láhev vína – někdy kyselý, někdy sladký, ale vždycky nás dovede do stavu mírného omámení.

Takže příště, až budete nadávat, že máte málo času, zastavte se. Nedávejte mu tu radost. Usmějte se, dejte si kafe (nebo víno) a připomeňte si, že čas možná ubíhá, ale vy jste tu právě teď – živí, směšní, smrtelní. A v tom je jeho největší paradox – ubíhá, a přesto je jediným důvodem, proč na tomhle absurdním kolotoči ještě jsme.